

4. Стрижак А. А. Виборче право в Україні: (історія та сучасність) / А. А. Стрижак. – К.: Логос, 2012. – 448 с.

5. Податковий кодекс України // Офіційний вісник України. – 2010. – № 92. – 10 грудня. – Ст. 3248.

6. Про внесення змін до Закону України «Про вибори народних депутатів України»: Закон України від 7 липня 2005 року № 2777- IV // Офіційний вісник України. – 2004. – № 14. – 23 квітня. – Ст. 964.

7. Європейський демократичний доробок в галузі виборчого права: Матеріали Венеціанської Комісії, Парламентської Асамблеї, Комітету міністрів, Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи: пер. з англ. / за ред. Ю. Ключковського. – Вид. 2-е, випр. і доповн. – К., 2009, – 340 с.

8. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

9. Європейський демократичний доробок в галузі виборчого права: Матеріали Венеціанської Комісії, Парламентської Асамблеї, Комітету міністрів, Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи: пер. з англ. / за ред. Ю. Ключковського. – Вид. 2-е, випр. і доповн. – К., 2009. – 340 с.

УДК 347.777

Сопілко І. М., д.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МЕДІАЦІЯ ЯК НЕЮРИСДИКЦІЙНИЙ СПОСІБ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ

До одного із неюрисдикційних способів захисту авторських прав, на думку ряду вчених, належить медіація. Поняття «медіація» походить від латинського «mediare», тобто бути посередником. Термін «медіація» знаходиться в широкому міжнародному вжитку та є еквівалентним українському терміну «посередництво». Медіацією називають процес переговорів, коли до вирішення спірного питання залучається нейтральна третя сторона - медіатор (посередник), яка веде цей переговорний процес, вислуховує аргументацію сторін щодо суті спору і активно допомагає сторонам зрозуміти свої інтереси, оцінити можливість компромісів і самостійно прийняти рішення, що задовольнить усіх учасників переговорів. Тобто медіація є одним із так званих альтернативних (позасудових) способів урегулювання спорів, ефективність якого є дуже високою. В Україні на сьогоднішній день інститут медіації не прописаний на законодавчому рівні. Але останні роки питанню медіації стали приділяти більше уваги: неодноразово проводилися різноманітні круглі столи, навчальні курси із залученням зарубіжних експертів з питань медіації. Не раз здійснювалися

спроби прийняти закон про медіацію, однак жоден із запропонованих законопроектів так і не був прийнятий.

Як зазначає автор законопроекту «Про медіацію» № 7481 від 17.12.2010, медіація є гідною альтернативою судовому врегулюванню спорів, де пошук взаємоприйняттого рішення відбувається не на основі формальних документів, а виходячи виключно з пошуку балансу інтересів сторін шляхом проведення низки переговорів, висловлення думок та пропозицій за участю незалежної особи (медіатора), який сприяє підтриманню та розвитку між сторонами культури їхніх відносин, призводить до результату взаємопорозуміння [2].

Відмінності медіації від суду, третейського суду полягають у тому, що сторони конфлікту самостійно обирають медіатора, який не ухвалює остаточне рішення для сторін, а сприяє вирішенню конфлікту шляхом організації і ведення переговорів так, щоб сторони конфлікту самостійно ухвалили обопільне рішення зі спірного питання.

У суді сторони не вибирають суддю, а рішення є обов'язковим не тільки для сторін суперечки, а й для всіх органів державної влади і органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, посадових і службових осіб. У третейському суді сторони обирають арбітрів (третейських судей), але рішення третейського суду є обов'язковим для сторін суперечки. Медіація не має певних процедурних правил, на відміну від державного суду або постійно діючого третейського суду, є лише загальні правила, яких кожен медіатор повинен дотримуватися [3].

Серед переваг медіації, як способу вирішення конфліктів, в літературі відмічають незначні матеріальні затрати на вирішення конфлікту, гнучкість процедури, добровільність, неупередженість і незалежність медіатора тощо. Хотілося зупинитися на окремих з них, які на нашу думку, є визначальними для захисту авторських прав в мережі Інтернет.

По-перше, це економія час і коштів. Через звичайну для сьогодення формальну процедуру судочинства розгляд справ затягується на місяці та роки і при цьому інтереси сторін не задовольняються, тобто не забезпечуються їхні права. Непоодинокими є випадки, коли через довготривалість судового процесу, питання, по яких подавалися судові позови, втрачають свою актуальність, а сторони несуть суттєві матеріальні та моральні збитки і величезні втрати часу.

Порівняно із судовою процедурою вирішення спору шляхом медіації не є довготривалим і може суттєво заощадити кошти. Процес медіації чітко контролюється медіатором. Таким чином, кількість робочого часу, витрачена на вирішення спору, і вартість послуг, пов'язаних з

обслуговуванням процесу вирішення спору, значно нижче, ніж у разі застосування судової процедури [4].

По-друге, це добровільність медіації. Сторони беруть участь у медіації добровільно – під час прийняття рішення про медіацію, у процесі її проведення, досягнення домовленості і виконання рішень. Самовизначення – фундаментальний принцип медіації, який вимагає, аби процес медіації спирався на здатність сторін досягти добровільного, взаємоприйняттого рішення.

Наступна перевага медіації, на яку б хотілося звернути увагу, це гнучкість процедури. Сторони самостійно визначають, в яких випадках вони будуть припиняти медіацію і на яких умовах укласти угоду. При вирішенні спірних правовідносин судом, сторона не на користь якої вирішено спір – у поодиноких випадках визнає рішення суду як правове. Тобто, рішення судового органу статично визначає конкретне правовідношення між сторонами та подекуди не вирішує проблему у її корені з усіма її складовими. Натомість, медіаційна угода – є результатом роботи кожної сторони та вияв доброї волі (як правило) у її виконанні. Відтак, між сторонами виключаються питання процесуальних диверсій під час судового розгляду справи, виключається об'єм ускладнень що можуть виникати у процесах апеляційного і касаційного оскаржень, ускладнень виконавчого провадження, тощо [4].

При наявності ряду позитивних моментів, проте однією з причин невitreбуваності медіації є інформаційний вакуум про те, що застосовувати медіацію просто вигідно з усіх точок зору: заощаджуються кошти на судові витрати і послуги юристів, заощаджується час на вирішення спору. Окрім того, зменшується до мінімуму можливість упередженого підходу при прийнятті рішення саме тому, що рішення приймають самі сторони. Великою перевагою є також те, що відсоток добровільного виконання рішень, прийнятих за взаємною згодою, є дуже значним. Не сприяє розповсюдженню медіації, як одного зі способів захисту авторського права в Україні, також відсутність належної правової регламентації процедури медіації на відміну від зарубіжних держав, де процедуру медіації врегульовано в спеціальних законодавчих актах, так наприклад, в Австрії діє «Федеральний закон про медіацію», в США діє «Єдиний закон про медіацію», в Україні відсутній спеціальний нормативно-правовий акт про медіацію, а заходи, спрямовані на розповсюдження і популяризацію медіації, здебільшого стосуються залучення медіаторів-психологів до вирішення конфліктів між сторонами кримінальних справ

Література

1. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 року № 3792-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>.
2. Про медіацію: Проект закону № 7481 від 17 грудня 2010 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?pf3511=39276.
3. Єрмоєнко Г. А. Що таке медіація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravotoday.in.ua/ru/press-centre/publications/pub-504/>
4. Єрмоєнко Г. Медіація – альтернативний спосіб розв'язання конфліктів, або і вівці цілі, і вовки не голодні / Г. Єрмоєнко. – Маркетинг в Україні. – 2009. – № 5. – С. 67-70.

УДК 342.922

Удод М. В., к.ю.н., доцент,
Такаджі Л. Г., студентка,

Донецький національний університет, м. Вінниця, Україна

ПРОБЛЕМА ВРЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ

Забезпечення прав і законних інтересів юридичних осіб у різних сферах державного управління визначає розвиток України на шляху демократії, економічного прогресу та євроінтеграції, виступає одним із основних завдань процесу реформування правової системи, стрімкого вдосконалення адміністративного законодавства. Значною мірою процес реформування торкається й адміністративно-деліктного права України. Науковцями почали розроблятися й втілюватися в життя нові теоретичні підходи та положення. Завдяки останнім особливу роль у період формування правової держави в Україні почав відігравати один з основних інститутів адміністративно-деліктного права – інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб [1, с. 71].

Проблемам адміністративної відповідальності юридичних осіб присвячена значна кількість праць таких вчених, як Дорохіна Ю. А., Саєнко С. І., Ващенко С. В., Купін А. П. та ін. Але незважаючи на значну кількість наукових досліджень у цій сфері, проблема у сфері врегулювання адміністративної відповідальності юридичних осіб так і не була вирішена.

Адміністративна відповідальність є одним із видів юридичної відповідальності, якому притаманні всі ознаки останньої.

Надзвичайна важливість інституту адміністративної відповідальності зумовлюється тим, що проступки є найпоширенішим видом деліктів, тому становлять собою комплексне негативне соціальне явище.